

SPRINGIIN VETÄMINEN

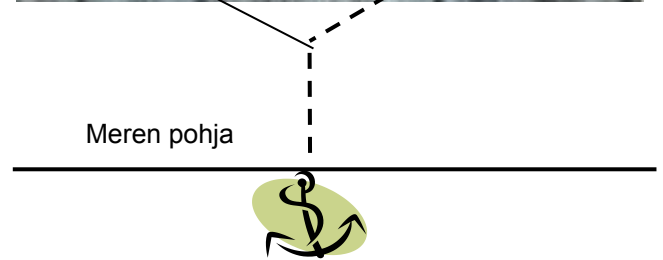

Timo Nenonen

*Propsia lastattiin ennen myös suoraan merestä, laivan ankkurointi vaati taitoa.
(Kuva "kuvia kenkälaatikosta kokoelmasta")*

Olimme Oinaksen kanssa -57 syksyllä lastaamassa propsia Kalajoen Rahjassa merestä. Merestä lastaaminen on nykyajan termiä käyttäen haasteellista. Lastauksen aikana saattoi säät vaihdella ja tuo varsinainen työ täytyi tehdä leen puolelta. Mutta jos laiva oli pelkästään ankkurin varassa, sitä leetä ei syntynyt. Silloin käytettiin vanhaa merimiessovellusta, jota kutsuttiin laivan vetämiseksi springiin.

Jos haluttiin paapuri leen puoleksi, las-kettiin alas styyppurin ankkuri. Kettinkiä aluksi vain hieman, ehkä sakkelin verran. Tämän jälkeen vedettiin ahterista styyppuriin puolelta vaijeri fööriin ja kiinnitettiin ööga töijäysakkelin kanssa ankkurikettinkiin. Seuraavksi alettiin slakata kettinkiä ja samanaikaisesti hiivata ahterivinsillä vaijeria

Havainnollinen kuva springiin vedetystä aluksesta

YLLÄTYS LIFTAREILLE...

taitiksi. Täten saatiin laivan kylki haluttuun asentoon tuulta vasten ja lastaus kävi hienosti paapurin puolelta. Vaikka tuuli kääntyi, laiva pysyi ankkurin varassa ja oli samassa suhteessa tuuleen ja aallokkoon. Hivakka toisensa jälkeen nousi reelingin yli ja laskettiin ruuman puolelle.

Tanssireissu

Tällä nimenomaisella käynnillä meillä oli viikonloppu myös tuolla Rahjassa. Saimme kuulla, että lauantai-iltana oli Kalajoen kirkolla tanssit ja koska sunnuntaina ei tehty töitä, päätimme lähteä kirkonkylälle jortsamaan. Meille oli järjestetty moottorivenekuljetus maihin. Tosin paikka, johon vene meidät jätti, oli kaukana kirkonkylältä. Koska ilma oli mitä kaunein, päätimme lähteä kulkemaan apostolin kyydillä. Silloinhan ei ollut kännyköitä ja puhelimiakin vain harvassa. Jonkin aikaa kuljettuamme, kuulimme auton ääntä. Noita autojakin sinä aikana kulki ani harvoin. Nyt kuitenkin tuli ja mehän nostimme kädet pystyyn merkiksi, että haluaisimme kyytiä. Hetken perästä eteemme ilmaantui pölyävää tietä pitkin musta henkilöauto, jonka etupenkillä istui pari tiukan näköistä mieshenkilöä. Pyysimme kyytiä Kalajoen kirkolle ja saimme myöntävän vastauksen. Meitä oli kolme ja istuuduimme takapenkkiin.

Jonkin aikaa matkattuamme, minä vedin povitaskusta pullon ”kuperkeikkavedeksikin” kutsuttua ainetta. Kysyin kuskin vierellä olevalta mieheltä halusiko hän ryypyn ja sain häneltä kieltävän vastauksen. Johon minä totesin, että kuskille en viitsi edes tarjota. Meille takapenkkiläisille huikat kelpasi ja matka jatkui.

Vähän matkaa ajeltuamme kuljettajana ollut mies totesi ykskantaan: ”Ovatpas pojat röyhkeitä, kun ottavat huikat poliisiautossa,” ja jatkoi, ”onkos teillä enemmänkin sitä viinaa?” Totesimme että eihän meillä ole kuin tämä yksi ja ainoa pullo. Se ei kyllä ihan pitänyt paikkansa, mutta sillä kertaa se meni ihan täydestä. Matka jatkui hiljaisuuden vallitessa ja vihdoin saavuimme Kalajoelle. Auto ajoi erään rakennuksen pihaan ja pysähtyi siihen. Kuljettaja totesi, että tässä on sitten lähin poliisiasema jos sellaista tarvitsette. Samalla hän kertoi tanssipaikan sijaitsevan viereisessä talossa. Me tietenkin kiittelimme kauniisti kyydistä ja jatkoimme matkaa tanssipaikalle.

Tanssit alkoivat ja loppuivat. Pelkääjän paikalla istunut poliisi oli tanssipaikan järkkärinä. Hän seurasi kyllä yleisöä silmä tarkkana, mutta ainakaan me emme häntä työllistäneet. Takaisintulomatka tehtiinkin taksilla ja moottorivene heitti meidät vielä yöllä laivalle, jonne saavuimme hyvissä sielun ja ruumiin voimissa. Laiva tuli aikanaan lastiin ja matka kohti Rouenia alkoi.

Timo Nenonen